

Немачка се данас опрашта од Ангеле Меркел уз музику и војне почести. Шта нам говоре песме које је она сама изабрала за церемонију опрштаја од функције канцеларке?

Након 16 година проведених на дужности немачке канцеларке, Ангела Меркел одлази у политичку пензију. До избора њеног наследника (вероватно идуће недеље) Меркел је додуше и даље „техничка канцеларка“, али већ овог четвртка, Немачка ће се, уз војне почести, опростити од шефице владе.

У Берлину ће у вечерњим сатима бити уприличено „Велико повечерје“, што је највећа војна церемонија у Савезној Републици Немачкој – уз бакље, војнике у свечаним униформама, официре и кореографију која је испланирана до танчина.

„Велико повечерје“ је посебно и по томе што Војни оркестар Бундесвера током те церемоније свира и неке песме које бирају оне особе од којих се опрашта. Већ неко време су познате музичке жеље Ангеле Меркел, а оне већ неко време код немачких грађана изазивају и одређене реакције – углавном одобравање и покоји осмех. Зашто?

Осим екуменске црквене песме „Тебе, Боже, хвалимо“ (ГроВер Готт, мир лобен дицх) канцеларка у одласку пожелела је и да чује песму Хилдегард Кнеф „Нек' за мене падају кише црвених ружа“ (Фјур мицх солл'с роте Росен регнен).

Већ у првој строфи те песме се каже:

„Са 16, рекла сам тихо,
желим, желим све или ништа“.

Заиста, Ангела Меркел је постигла толико тога: 16 година била је најмоћнија жена у Немачкој, прва жена на дужности канцеларке, жена која је широм света била и призната и поштована. А ту су и последње строфе песме:

„Није ми доста,
и даље желим да побеђујем,
желим све, или ништа.

Нек' за мене падају кише црвених ружа,
нек' ме сретну нека нова чуда,
да се изнова пронађем далеко од старог.
Направи највише од оног што се очекује
ја желим, ја желим“.

Ангела Меркел са 67 одлази у политичку пензију, али судећи по тим стиховима, она итекако неке нове жеље и снове које жели да испуни. Све то помало звучи и пркосно, што је страна канцеларкиног карактера која се до сада није везивала уз њен лик и дело.

Хит Нине Хаген

И друга песма коју је изабрала Ангела Меркел доста говори о њој. То је један стари хит из ДДР-а који пева Нина Хаген: (Заборавио си филм у боји. Ду хаст ден Фарбфилм вергессен). Нина Хаген је још у Источној Немачкој била на гласу као дрска поп-певачица, а након што је отишла у Западној Немачку, постала је панк-икона.

Након 16 година проведених на дужности немачке канцеларке, Ангела Меркел одлази у политичку пензију. До избора њеног наследника (вероватно идуће недеље) Меркел је додуше и даље „техничка канцеларка“, али већ овог четвртка (2.12.) Немачка ће се, уз војне почести, опростити од шефице владе.

У Берлину ће у вечерњим сатима бити уприличено „Велико повечерје“ (*Гровер Запфенстреицх*)

што је највећа војна церемонија у Савезној Републици Немачкој – уз бакље, војнике у свечаним униформама, официре и кореографију која је испланирана до танчина.

„Велико повечерје“ је посебно и по томе што Војни оркестар Бундесвера током те церемоније свира и неке песме које бирају оне особе од којих се опрашта. Већ неко време су познате музичке жеље Ангеле Меркел, а оне већ неко време код немачких грађана изазивају и одређене реакције – углавном одобравање и покоји осмех. Зашто?

Осим екуменске црквене песме „Тебе, Боже, хвалимо“ (*Гровер Готт, wir loben dich*) канцеларка у одласку пожелела је и да чује песму Хилдегард Кнеф „Нек‘ за мене падају кише црвених ружа“

(*Фјур мицх солл'с роте Росен регнен*)

Већ у првој строфи те песме се каже:

*„Са 16, рекла сам тихо,
желим, желим све или ништа.“*

Заиста, Ангела Меркел је постигла толико тога: 16 година била је најмоћнија жена у Немачкој, прва жена на дужности канцеларке, жена која је широм света била и призната и поштована. А ту су и последње строфе песме:

*„Није ми доста,
и даље желим да побеђујем,
желим све, или ништа.“*

*Нек' за мене падају кише црвених ружа,
нек' ме сретну нека нова чуда,
да се изнова пронађем далеко од старог.
Направи највише од оног што се очекује
ја желим, ја желим.“*

Ангела Меркел са 67 одлази у политичку пензију, али судећи по тим стиховима, она итекако неке нове жеље и снове које жели да испуни. Све то помало звучи и пркосно, што је страна канцеларкиног карактера која се до сада није везивала уз њен лик и дело.

Хит Нине Хаген

И друга песма коју је изабрала Ангела Меркел доста говори о њој. То је један стари хит из ДДР-а који пева Нина Хаген: (Заборавио си филм у боји. *(Ду хаст ден Фарбфилм вергессен)* . Нина Хаген је још у Источној Немачкој била на гласу као дрска поп-певачица, а након што је отишла у Западну Немачку, постала је панка-икона.+

И Ангела Меркел потиче из бившег ДДР-а, из Темплина, градића у покрајини Бранденбург. Она је одрасла уз ту песму Нине Хаген која је објављена 1974. Текст песме наводно још увек напамет зна свака друга особа са истока Немачке. Посебно је

занимљив следећи стих те песме:

„Нико нам сад не верује како је овде било лепо, ха ха“

Трачак носталгије? Чежње за старим временима у ДДР-у? Можда канцеларка на тај начин само демонстрира свој рафинирани смисао за хумор. А можда се и ради о својеврсној „старачкој благодати“.

Меркел је иначе, пре 30 година, тада као министарка за жене и младе, сусрела Нину Хаген у једној ТВ-емисији. Током дискусије о зависности од дрога, Хаген је тада Ангели Меркел у лице рекла: „Доста ми је ваших лажи и вашег лицемерја.“ Очигледно да јој је Меркел то у међувремену опростила.

Традиција „Великог повечерја“

„Велико повечерје“ је церемонија којом се Немачка традиционално опрашта од савезних канцелара и канцеларки, савезних председника, односно савезних министарки и министара одбране. То је традиција чији корени сежу у 16. век. Тада је у касарнама знало да се у вечерњима сатима добрано банчи, па и коцка. Зато је уведен јасан и гласан сигнал којим се означава почетак ноћног мира.

Тада би дежурни официр кренуо у обилазак кампа у пратњи бубњара и трубача, па би својом палицом или сабљом ударао чепове на бурад с пићем. Стара немачка реч за „ударац“ је „*Стреицх*“. А након тог сигнала у касарни би завладао мир и више није смело да се точи пиво, ракија или вино.

Сви они који се тога нису придржавали, могли су да рачунају с озбиљним последицама.

Спорна церемонија

„Велико повечерје“ се током протеклих столећа развило у церемонију каква је данас позната. Али и она је спорна. На пример недавно одржано „Велико повечерје“ за немачке војнике који су се вратили из Авганистана, са бакљама, кацигама и постројавањем испред зграде Рајхстага у Берлину, критичаре је подсетило на постројавања националсоцијалиста.

За извесну дозу опуштености током те церемоније редовно се побрину главни протагонисти, и то баш избором песама. Бивши министар одбране Томас де Мезијер тако се одлучио за хит „*Лифе ис Лифе*“ што није уобичајено за „Велико повечерје“, већ је више за неке журке на популарним дестинацијама у Алпима или на Медитерану.

Било је доста критика и на избор бившег канцелара Герхарда Шредера због његове жеље да се одсвира класик Френка Синатре „*My Way*“. Најпопуларнији избор немачких политичара у одласку је, чини се, химна Европске уније „Ода радости“, Лудвига ван Бетовена. Она је свирана већ три пута, између осталог и за бившу министарку одбране Урсулу фон дер Лајен, која се из Берлина преселила у Брисел, где сада обавља дужност председнице Европске комисије.

(Дојче веле)